

Uit een werk van Sint Jan van het Kruis († 1591)*

Een zonnestraal valt in een ruit.
De zonnestraal zal de ruit
des te minder kunnen laten schitteren,
naarmate deze
minder ontdaan is van vlekken en smetten,
en des te meer
naarmate zij helderder is.
Dit ligt niet aan de zonnestraal, maar aan het glas zelf,
het gaat zelfs zo ver,
dat als het glas geheel helder en zuiver was,
de straal het zo zou omvormen en doen schitteren,
dat die ruit de indruk zou maken
de straal zelf te zijn
en hetzelfde licht te geven als de straal.
Toch behoudt de ruit
werkelijk haar eigen natuur,
wel onderscheiden van de lichtstraal,
al lijkt de ruit ook op die straal.
Wij kunnen echter zeggen
dat die ruit straal of licht is door deelneming.

Zo is de ziel als die glasruit.
Het goddelijk licht van Gods Wezen
dringt krachtens zijn natuur
voortdurend in haar door,
of beter gezegd, het woont in haar.

Als de ziel aan God daartoe de gelegenheid geeft,
zal God haar onmiddellijk
doen schitteren en omvormen in God.
Dit doet de ziel, als zij zich ontdoet
van elke vlek of smet van het schepsel,
dit wil zeggen
als zij haar wil volmaakt verenigd houdt met God.

God beminnen is immers
trachten zich omwille van God
te beroven en te ontdoen van alles
wat niet God is.
God deelt haar zijn bovennatuurlijk wezen zo mee,
dat zij zelf God schijnt
en bezit wat God Zelf bezit.

---

* **Johannes van het Kruis** De bestijging van de berg Karmel, 2, h 5 (Carmelitana) *(bij Joh. 3,1-8)*